

l'entrevista | SALVADOR GARCIA-ARBÓS

«Cal comptar amb la difusió del 'Full Parroquial' per a l'evangelització»

Se'l va contractar per fer el programa de ràdio setmanal *Església viva*, que encara s'emet en 22 emissores. Ara també fa *El mirall*, un espai d'actualitat diocesana a la COPE. És llicenciat en ciències religioses i doctor en periodisme i ciències de la comunicació, i és fundador de l'*Àngel de la Web*. Ha obtingut el doctorat amb la tesi *La comunicació catòlica a la Diòcesi de Girona*.

– Em podeu resumir els quatre toms de la tesi en una frase?

– «Des del 1760 fins ara s'han editat 280 publicacions catòliques.»

– Bravo. Veig que hi ha més vida darrere el *Full Parroquial*.

– «Només faltaria! Actualment se n'editen una norantena en paper. Deixa'm fer un matís: 36 són d'escoles religioses.»

– Són butlletins?

– «Són revistes i sovint de periodicitat anual... Les grans difusores són les comunitats religioses. Primer pels centres d'ensenyament de què hem parlat i després pels butlletins de causes de canonització que promouen la vida d'una persona per ser sant. També hi pots afegir les nou publicacions que fa la Cúria Diocesana, a banda d'*El Senyal* i del *Full*.»

– Les noves tecnologies com afecten?

– «Gràcies a les noves tecnologies, com són el Word i tots els editors de textos, han pogut néixer noves publicacions senzilles.»

– Resistiran la irrupció de la premsa digital, les publicacions en paper?

– «Aguanten. Les publicacions en paper se segueixen llegint. Cal tenir en compte la gran difusió dels suplementes del *Full* que fa cada parròquia.»

– Quin futur preveieu a les publicacions catòliques?

– «Continuaran, però no s'han de distribuir en paper. S'ha de fer i penjar-la a internet i que tothom qui la vulgui, que la descarregui i imprimeixi. Fixa't que continuaran essent publicacions de paper, però amb digitalització prèvia.»

– Això no pot fer perdre lectors?

– «Si tu envies correus electrònics o SMS a qui interessa, ja estarà al dia de quan surt la revista.»

– I qui no està connectat a internet o no té telèfon mòbil?

– «Tothom en tindrà. Hi ha un exemple que és la revista *Bon Pastor*, que promou un grup de capellans i només es troba en format digital.»

– Creu que la gent gran no hi entrarà?

– «En cinc o deu anys tot serà així. Arreu, als centres cívics i als casals d'avis hi haurà connexions a la xarxa. De revistes de qualitat amb paper cuixé en què la foto és prioritària n'hi haurà sempre. Hi ha molt de guru que viu de la moma de fer conferències per explicar el futur. I, quan els sento,

Àngel Rodríguez Vilagran

RESPONSABLE D'AUDIOVISUALS DEL BISBAT DE GIRONA

Nascut a Salt el 7 de juny del 1966, Àngel Rodríguez Vilagran treballa des del 1991 a l'àrea de mitjans de comunicació social del Bisbat de Girona, del qual és responsable del departament d'audiovisuals

penso en un grup del facebook titulat *OK ya estamos en el 2010: ¿dónde están los coches voladores?»*

– El treball que heu fet sobre la història de la comunicació catòlica a la Diòcesi de Girona es pot fer per a tots els bisbats catalans?

– «Fer el treball per tot Catalunya és de bojos. Hi podria estar treballant tota la vida. La meua tesi té un catàleg inèdit amb un inventari des de la primera publicació el 1760, *Annualis Ordo*, que també és la primera publicació periòdica que es publica a les comarques gironines. Ara, però, el secretariat interdiocesà de mitjans de comunicació social, SIMCOS, m'ha encarregat un informe sobre l'actualitat comunicativa de l'Església catalana. Serà presentat als bisbes catalans en els mesos vinents.»

Àngel Rodríguez, a un estudi de ràdio. / S.G.-A.

Àngel Rodríguez acaba de doctorar-se amb la tesi *La comunicació catòlica a la Diòcesi de Girona* i ara mateix ha enllestit un informe sobre la comunicació diocesana dels bisbats catalans

– Quin és el resultat?

– «No difereix del que hi ha a Girona. S'ha de ser conscient de la gran difusió dels fulls parroquials. Un exemplar passa per moltes mans. Imagina els 100.000 exemplars que distribueixen entre les 10 diòcesis catalanes. Hi ha quatre fulls diferents: Girona, Tarragona, Vic i Solsona i la resta, amb apartats territorialitzats. S'haurien de tenir més en compte de cara a l'evangelització, perquè cada full té molta audiència.»

plaça major

VICENT MATA

No sempre pot guanyar qui més vots té

És molt corrent sentir dir a la gent que ha de governar aquell que hagi obtingut més vots en unes eleccions. Així li estan donant la raó a A. Mas quan reivindica freqüentment el seu dret a ser ell el President. Semblaria una cosa lògica, però no és certa política-ment. És una opinió interessada i completament falsa. Seria possible una perfecta governabilitat del país? Es podria portar endavant un programa? Tenint en compte que té 567.167 vots menys que el tripartit i 259.258 si s'ajuntessin CiU i el PP, la governança de Catalunya seria difícil amb una tal minoria. És injust? Seria injust el contrari. Calen majories per poder governar, i les majories en un règim parlamentari proporcional s'obtenen amb aliances si no es té la majoria absoluta, agradi a un partit o no. Per tant, la raó es troba que es tracti d'un règim proporcional o majoritari.

El règim majoritari consisteix bàsicament en el principi: «*Winner takes all*», o sigui que el guanyador s'ho emporta tot. Si l'estat federat de Califòrnia té 55 escons en joc, significa que aquell que guanya les eleccions se'ls emporta tots

“ El problema és actuar com si estiguéssim en un règim majoritari quan estem en un de proporcional

encara que sigui per un vot solament. Als EUA, però, es pot donar el cas de tenir més vots populars (cas d'Al Gore i Bush) i perdre les eleccions, però en tot cas sempre guanya, normalment, qui més vots obté (en aquest cas es tracta de tenir més vots electorals). Sol ser un règim on hi ha una gran concentració de poder, bipartidisme, escassa activitat de referèndums, presidencialisme, governs homogenis...

En el règim proporcional, com el cas del sistema d'Hondt, adoptat per llei per l'Estat espanyol (CE art 68, i 162-3 per la Llei de Règim Electoral), i per l'Estatut (art. 56.1.2), les característiques fonamentals són: el multipartidisme, les grans coalicions, l'ús de la democràcia directa, bicameralismes equilibrats, descentralització, la dispersió de poder, la proporció dels vots obtinguts, segons diverses fórmules (Hare, per exemple)... I els resultats no són els mateixos si el recompte es fa amb circumscripcions provincials o única, de la fórmula que utilitzem per comptar els vots, de la forma de la candidatura, segons siguin desbloquejades o tancades o obertes, segons quina sigui la barrera legal adoptada... El problema es troba a actuar com si estiguéssim en un règim majoritari quan estem en un de proporcional, com fan alguns ansiosos de poder.

S'entén, doncs, perquè s'ha frustrat la reforma del nou sistema electoral. Almenys a escala estatal.